

Slovo k povzbuzení na neděli 7. prosince 2025, na **Druhou neděli adventní – A**
Biblická čtení: Iz 11,1-10; Ž 72; Řím 15,4-9; Mt 3,1-12

Milé sestry, milí bratři,

na druhou neděli adventní před námi každoročně stojí postava **Jana Křtitele**. Splnil roli proroka Eliáše, byl nazván **Předchůdcem Páně**, protože mu měl svým kázáním **připravit cestu**. K veřejnému působení ve světě, do životů a srdcí lidí. Jan tak jedinečně učinil svým vystoupením na začátku Ježíšova veřejného působení, jak čteme v evangeliu.

A protože evangelium má být stále živé, chce tak Jan činit nějak **stále**. A činil by, pokud bychom jeho biblická slova «obrat' se, neboť se přiblížilo nebeské království» vzali aspoň nějak vážně. Pak by se mohla i v našem životě, našem vnitřním světě a v našem jednání aspoň nějak **uskutečňovat a naplňovat** i krásná mesiánská **zaslíbení**.

Starozákonním **zaslíbením příchodu** Mesiáše nasloucháme **po celý advent**, o nedělích i všedních dnech. Tyto zpravidla krásné a útěšné biblické texty jsou především z pera proroka **Izaiáše**. Ze všech starozákonních proroků toho o Mesiáši totiž předpověděl asi nejvíce, proto byl už starými církevními otci nazván „**starozákonním evangelistou**“.

Text dnešního **prvního čtení** ze začátku 11. kapitoly proroka je v tomto ohledu text ovšem zvlášť **významný**. Je **sice** z **první** části knihy, která povětšinou pochází přímo od **historického** Izaiáše, tedy z druhé poloviny 8. století př. Kr., ale dle biblistů je zrovna tento text, toto mesiánské proroctví **mladší**. Snad pochází až z doby **babylónského vyhnanství** a je dílem tzv. Třetího Izaiáše.

Již v rámci židovského očekávání Mesiáše, zejména v době judaismu přelomu letopočtu, bylo toto proroctví čteno jako jedno z vůbec **nejdůležitějších** v celém Starém Zákoně. Stalo se dokonce jedním z hlavních biblických zdrojů **mesiánského očekávání**. A intenzivně zaznívalo zvlášť ve všech těžkých dobách, babylónskému vyhnanství nějak podobných.

Mesiáš podle proroka vzejde «z pahýlu Jese», tedy z potomstva a rodu **Davidova**, protože Jese (neboli Jišaj) byl Davidovým otcem. Proto bude **nový král**, který konečně přinese na zem a mezi lidi Boží (nebeské) království. Proto se narodí v **Betlémě**, Městě Davidově.

Ale ještě podstatnější je, že «na něm spočine duch Hospodinův». Tedy že ten, který přijde, bude opravdu Božím **pomazaným**, skutečným **Mesiášem** (hebrejsky *Mašijah*) neboli **Kristem** (*Christos* řecky), od Boha poslaným. On «podle spravedlnosti bude soudit...», spravedlnost bude provazem jeho beder. Způsobí, že spravedlnost konečně zavládne mezi lidmi, že nastane něco skoro jako ráj na zemi, když vyhlásí **milostivé léto Hospodinovo**, jež se stane «znamením pohanům».

Pokud a nakolik se ovšem lidé jeho působení **otevřou**, dodejme...

Byl-li dnešní text **tak důležitý** již pro **dějinné** očekávání příchodu Mesiáše, který se uskutečnil v **Ježíšovi**, pak by měl být **důležitý i pro naše očekávání** stále nových Božích doteků, Božích Kristových příchodů **do našeho života**, našeho srdce a našich vztahů. Měl by být důležitý pro naše **adventní** čekání, otevírání se a snažení.

Protože celkem jasně připomíná, **jaký vliv** by na nás měl mít náš vztah s Kristem, **naše křesťanská víra**, Kristovo přicházení k nám či naše chození do kostela: Mimo jiné by **na nás** mělo „**přeskočit**“ cosi z jeho **moudrosti a rozumu, rady a síly, poznání a bázně Boží**. Takovému vlivu bychom se měli **otevřít, vystavit**. Aby se tyto dary – dary Ducha Hospodinova, Ducha Svatého – v našem životě a jednání mohly **projevit**. Aspoň trochu **způsobem**, který vykresluje následné obrazy, vpravdě **rajské**: «Vlk bude přebývat s beránkem, levhart si lehne vedle kozlátko... Kojenec si bude hrát nad dírou zmije a nemluvně sáhne rukou do skrýše jedovatého hada».

Po setkání s **Kristem**, Božím Mesiášem, po otevření se **vztahu** s ním by v našem životě a jednání, slovech a činech mělo být **více spravedlnosti**, hledající dobro, právo (*ius*) toho druhého, a více **pokoje**, ctnosti mírumilovnosti, oné *patientia* implikující *patior*, schopnost trpět a obětovat se. V našem životě by se tak mělo projevit cosi z onoho **milostivého léta**. V němž vládne nejen spravedlnost, ale zejména **láska**, která dává ještě víc, než musí, víc, než je jen spravedlivé (ve smyslu *suum cuique*). **Kristus**, nejen naplňující ale **přeplňující** starozákonní očekávání, právě **k lásce** přeci člověka stále **volá**.

Ne nadarmo již starokřesťanská četba k těmto **darům pomazání Duchem** přiřadila jednotlivé **mravní ctnosti**, schopnosti **volby** toho **lepšího a laskavějšího**. Což je krásná etymologie řeckého **arété**, odvozené patrně od komparativu *agathon*, „to dobré“.

Jenže právě tak tomu možná mnohdy **není**. Mnozí **nejsme** spravedliví, natož laskaví a ctnostní. A přitom, jak **čas** běží, tak se i nám **krátí**: «Sekera je už přiložena ke kořenu stromů» volá Jan Křtitel. «Plemeno zmijí» by proto možná Jan v leccčem počastoval i nás. A vytkl by nám, jak to činí v Lukášově podání, co všechno **zlého a nelaskavého** pácháme zrovna **my**.

Ne snad ani tak ve smyslu nějakých osobních poklesků, pádů a uklouznutí, ty snad ani tolik nevadí, ale především to, **kdy** jsme skutečně nespravedliví, nelaskaví a **zlí**, kdy **ubližujeme** druhým **lidem**. Zejména slabším a bezbrannějším, než jsme my sami. Kdy ubližujeme **světu**. Kdy žijeme jen **na sebe a pro sebe**, v čem jsme **sobci**, vtočenými jen do sebe, svých potřeb a zájmů (*incurvati in se ipsos*). Pak by o nás mohlo platit Janovo: «Každý strom, který nenese dobré ovoce, bude poražen a hozen do ohně».

Milé sestry, milí bratři, druhá neděle adventní je vlastně přísná, možná i **nejpřísnější** ze všech adventních nedělí. Prostřednictvím evangelia o Janu Křteli sugestivně volá k **obrácení**, ke změně smýšlení, změně nitra a duše. Což je skutečný význam řeckého **metanoia**. «Obráťte se (metanoete), neboť se přiblížilo nebeské království (éngyken gar hé basileiá tón ouranón)». K tomu má dojít především naším **otevřením se vztahu s Kristem**, jeho přicházení. A skrze něj přicházení **Boha**, který je **absolutním Dobrem**.

Adventní doba má být opravdu časem **Kristova příchodu**. A ten, věříme, **chce** přicházet. Jedinečně v Božím slově evangelia a ve svátostech. Proto je tak důležité, co je během adventu **čteno** (v proroctvích a v evangeliu) a co se **děje** (zejména skrze eucharistii a smíření), co se má dít **s námi**. O tom by totiž **advent v kostele** měl být především. O Kristově přicházení a jeho **vlivu** na náš život. V evangeliu a ve svátostech Kristus přichází navíc přichází nezkaženě a nezastřeně, bez ohledu na bídu či dovednost nás lidí.

«Všechno, co kdysi bylo napsáno, bylo napsáno k našemu poučení, abychom z Písma čerpali vytrvalost a povzbuzení, a tak měli naději» píše dnes apoštol Pavel. «Přinášejte tedy ovoce hodné obrácení... Připravte cestu Páně, vyrovnejte mu stezky» volá Jan Křtitel, a to na poušti.